

РЕШЕНИЕ

№ 12372

гр. София, 09.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 26.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3856** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, уточнена с молби от 5.06.2023г., от 10.10.2023г и в с.з. на 26.02.2025г. подадена от „Авиокомпания Хемус Ер“ ЕАД срещу Министерство на транспорта и съобщенията за заплащане на сумата в размер на:

18 800 000 лева- главница за периода 20.04.2021г/когато неправомерно било отнето правото на ползване/ до 27.03.2025г /когато изтича срока на правото на ползване/ и 4 500 000 лв. мораторна лихва за забава, считано от 21.04.2021г до 20.04.2023г, и законна лихва върху общия размер на обезщетението от подаване на ИМ /21.04.2023г/ до окончателното изплащане на сумата, претендирани като обезщетение за претърпени имуществени вреди /пропуснати ползи/ в резултат незаконно действие на концедента, изразяващо се във включването в обекта на концесията на земя, върху която ищецът притежава вещно право на ползване и предаване фактическата власт върху тази земя на концесионера „Соф Кънект“ АД на 19.04.2021г и в резултат незаконно бездействие на концедента, изразяващо се в липса на инициране отчуждителна процедура по ЗДС в резултат на която вещното право на ползване да бъде оценено и отчуждено на законово основание.

Твърди, че притежава учредено право на ползване върху 20 дка земя, включена в обекта на концесия „Гражданско летище за обществено ползване С.“, което било учредено със Заповед РД 14-66 от 27.12.1994г на министъра на транспорта,

внесено в капитала на „Хемус Ер“ЕООД. Въз основа на заповедта бил съставен и АДС № 4831 от 27.03.1995г . в който е удостоверено, че правото на ползване върху 20 те дка земя е предоставено безвъзмездно на Хемус Ер ЕООД. Ищецът бил универсален правоприемник на „Хемус Ер“ЕООД. На основание сключения на 22.07.2020г концесионен договор за възлагане на концесия за строителство на обект „Гражданско летище за обществено ползване С.“ между концедента /министърът на транспорта и съобщенията / и концесионера „Соф Кънект“АД , последният считано от 24ч на 19.04.2021г. ефективно упражнява изключително право да оперира и управлява обекта, в чиято територия попадали и 20- те дка земя , за които ищецът имал учредено вещно право на ползване. „Авиокомпания Хемус Ер“ ЕАД била лишена от достъп до процесната земя и възможността да я ползва. По този начин правото на ползване било погасено, тъй като било придобито от концесионера „Соф Кънект“АД, който събирал такси и наеми. В резултат описаните действия и бездействия ищецът претърпял вреди, изразяващи се в пазарната стойност на незаконно отнетото вещно право върху земята. Претендира разноски.

В дадения от съда срок е постъпил писмен отговор ведно с допълнителен такъв от 27.10.2023г от ответника с приложения. Изразява подробно становище, че не са налице кумулативно, нито поотделно елементите от ФС на непозволено увреждане.

Не можело да се установи, че 20-те дка попадали в обекта на концесията, тоест да се идентифицират като местоположение и граници. За поземлените имоти върху които според ищеца са разположени 20 те дка земя имало издадени актове през 2002г и 2016г с предоставени права за ползване на Министерство на транспорта и съобщенията и липсвала информация за учредено вещно право на ползване на трети лица, никъде не се споменавал АДС № 4831 от 27.03.1995г. в който да е вписано право на ползване върху държавна земя от 20 дка на Хемус Ер ЕООД. ПИ върху които според ищеца са разположени 20 те дка земя били публична държавна собственост, не било установено наличие на учредено право на ползване, поради което и били включени в обекта на концесията. Излага доводи също, че в проведената процедура за предоставяне на концесията „Авиокомпания Хемус Ер“ ЕАД не е проявила интерес, в т.ч. не е обжалвала решението за откриване процедурата, нито решението за определяне на концесионер, поради което и според ответника няма интерес от сключването на концесионен договор по см на § 1 т.7 от ДР на ЗК, тоест ищецът не бил заинтересовано лице по см на посочената разпоредба. Само по себе си притежаването за определен срок на ограничено вещно право върху земя, находяща се в обекта на концесията не предпоставя и не доказвало интерес от сключване на концесионен договор. Бездействието му по време на процедурата за избор на концесионер водело до извод, че ищецът нямал и няма интерес от сключването на концесионния договор. Излага подробни съображения, че правото на ползване като ограничено вещно право не променя статута на земята, тоест тя оставала държавна собственост. Държавата можела да разполага с правото си на собственост както прецени, като в случай на разпореждане, за приобретателя оставало задължението да търпи ограниченото вещно право за срока за който е учредено. На ищеца не му било предоставено правото на оперативное управление , което е по-широко по обем понятие от правото на ползване. Цитирания в ИМ АДС 4831 от 1995г нямал вещно-прехвърлително действие по арг от чл. 5 ал.1, от ЗДС. Ищецът нямал право на собственост върху процесните 20 дка, а и оттам и липсва възможност за отчуждаване. Процесните 20 дка били собственост на държавата , поради което отчуждаването е

неотносимо спрямо вещь която е държавна собственост. Обосновава подробни аргументи в подкрепа на тезата, че с приватизационната продажба на 100 % от акциите на приватизираното „Хемус Ер“ ЕООД не се прехвърля право на собственост, нито ограничено вещно право върху определен недвижим имот, дори да е включен в имуществото на приватизираното дружество. Държавата била запазила правото си на собственост върху процесните 20 дка и учреденото право на ползване не било преминало от приватизираното „Хемус Ер“ в ищеца. Претендираните 20 дка винаги били държавна собственост, а с влизане в сила на ЗДС са и публична държавна собственост. В тази връзка и отчуждителна процедура, за която ищецът твърди, че не е иницирирана от концедента се отнасяла само за имоти, собственост на ФЛ и/или ЮЛ. 20-те дка не били собственост на ищеца, а на държавата и не могли да бъдат предмет на отчуждаване. Оспорва твърденията на ищеца, че правото на ползване било погасено, тъй като било придобито от концесионера „Соф Кънект“ АД. Определяне концесионер не означавало придобиване от него право на ползване. Ползвателят можел да противопостави правото си на ползване на концесионера. Ищецът не бил летищен оператор поради което и не можел да ползва имота предназначен за перон. „Авиокомпания Хемус Ер“ не твърди, а и не доказвала по никакъв начин, че процесната земя е ползвана от нея, респ. че е била лишена от приходи от ползването на имотите под каквато и да било форма, тоест нямало доказателства, че до влизане в сила на концесионния договор е ползвала земята и извличала ползи от нея, като след влизане в сила на концесионния договор е престанала да ползва земята и да получава граждански плодове от нея. Относно размера на претендираните вреди, ответникът излага подробен анализ за неоснователност, в т.ч. , че такса паркиране не е за площ, а за предоставени услуги и съоръжения от летищния оператор, същата се събира на законово основание и се определя с решение, което е ИАА и подлежи на обжалване. Ответникът отрича и наличието на причинна връзка. Претендира юриск. възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с исковата молба основания, доводите на страните, прецени събраните по делото относими доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По правната квалификация: Правната квалификация се извежда от съда въз основа на фактическите твърдения. Неотносима е сочената от ищеца разпоредба на чл. 182 от Закона за концесиите вр с § 1 т.7 от ДР на ЗК, според която всяко заинтересовано лице / по см на § 1 т.7 от ДР на ЗК/, което е претърпяло вреди от решение, действие или бездействие на концедент или на оправомощен възлагащ орган, възложител или длъжностно лице при провеждане на процедурата за определяне на концесионер, може да предяви иск по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, тъй като ищецът не е участник в процедурата за определяне на концесионер. Според съда производството следва да се разгледа по общия ред на чл. 203 и сл АПК вр с чл. 1 ал.2 от ЗОДОВ, а именно претенция за вреди от незаконосъобразни действия и бездействия на ответника. Въпреки, че в доклада на съда по чл. 140 ГПК вр с чл. 144 АПК е посочена правната норма на чл. 182 ЗК, то това не нарушава правото на защита, тъй като е направена превръзка с чл. 1 ал.2 от ЗОДОВ.

Относно правоприемството:

На 21.02.1991г с решение на СГС е регистрирана държавна фирма „Авиокомпания Хемус ЕР“.

На 20.11.1991г с решение на СГС е регистрирано „Хемус ЕР“ ЕООД , което поема всички активи и пасиви на държавна фирма „Авиокомпания Хемус ЕР“.

Видно от т.2 на Заповед № РД 14-66 от 27.12.1994г на министъра на транспорта, в капитала на „Хемус ЕР“ЕООД е внесено безвъзмездно за срок от 30 години правото на ползване върху държавна земя, представляваща незастроени терени на територията на Летище С., с обща площ от 20 дка, посочени с червен цвят на Ситуационния план на „Летищен комплекс“С., съставляващ Приложение № 2 към заповедта и при граници съгласно Ситуационния план.

Въз основа на цитираната заповед е съставен Констативен акт № 4831 от 27.03.1995г за държавна собственост от ТОА „С.“ в който е удостоверено предоставеното безвъзмездно право на ползване върху 20 те дка на „Хемус ЕР“ЕООД.

На 6.06.2001г с решение на СГС е вписано преобразуване на „Хемус ЕР“ЕООД с държавно имущество в „Хемус ЕР“ ЕАД с държавно имущество.

На 23.09.2003г с решение на СГС е вписана промяна в наименованието на „Хемус ЕР“ ЕАД с държавно имущество в Авиокомпания „Хемус ЕР“АД.

На 30.05.2008г /видно от справка в ТР/ е вписана промяна в правната форма, а именно Авиокомпания „Хемус ЕР“ЕАД /ищецът по настоящото дело/.

С оглед описаната хронология, несъмнено е, че ищецът Авиокомпания „Хемус ЕР“ЕАД е правоприемник на „Хемус ЕР“ЕООД, в капитала на което с т.2 на Заповед № РД 14-66 от 27.12.1994г на министъра на транспорта, е внесено безвъзмездно за срок от 30 години правото на ползване върху държавна земя, представляваща незастроени терени на територията на Летище С., с обща площ от 20 дка, посочени с червен цвят на Ситуационния план на „Летищен комплекс“С., съставляващ Приложение № 2 към заповедта и при граници съгласно Ситуационния план.

Доводите на ответника, че с приватизационната продажба на 100 % от акциите на приватизираното „Хемус ЕР“ЕАД не се прехвърля право на собственост, нито ограничено вещно право върху определен недвижим имот, дори да е включен в имуществото на приватизираното дружество, макар и неотнормирани в случая, тъй като не се касае за искова претенция предявена от купувач по приватизационна сделка, се възприемат от съда. Те не влизат в противоречие с горните изводи, че ищецът е правоприемник на „Хемус ЕР“ЕООД в чиито капитал е внесено безвъзмездно право на ползване на 20 дка. Ищецът не претендира да е бил собственик на 20- те дка, а единствено , че му е учредено право на ползване върху тях. Акциите на приватизираното „Хемус ЕР“ЕАД са продадени, като не е прехвърлено правото на ползване върху процесната земя от 20 дка, като тя е останала в актива на „Хемус ЕР“ЕАД. Купувачът на 100 % от акциите на приватизираното дружество е станал техен собственик, като правото на ползване е останало за приватизираното дружество, тоест правото на ползване не е прехвърлено. Акциите са продадени, но не и правото на ползване, което остава в актива на приватизираното „Хемус ЕР“ЕАД. Тъй като правото на ползване не е приватизирано, то е преминало от „Хемус ЕР“ЕАД в ищеца като негов правоприемник.

По основателност:

В случая фактическите твърдения и установените факти сочат на претенция

за правото на обезщетение обосновано с незаконосъобразност на действие на концедента, изразяващо се във включването в обекта на концесията на земя, върху която ищецът притежава вещно право на ползване и предаване фактическата власт върху тази земя на концесионера „Соф Кънект“ АД на 19.04.2021г и в резултат незаконно бездействие на концедента, изразяващо се в липса на инициране отчуждителна процедура по ЗДС в резултат на която вещното право на ползване да бъде оценено и отчуждено на законово основание.

Исковите претенции въз основа на заявените фактически твърдения са допустими като предявени от страна, която има правен интерес и срещу ответник, който е пасивно легитимиран по него- Министерство на транспорта /чл.205 АПК/.

В конкретната хипотеза, за да се ангажира отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ следва да са налице кумулативно всички елементи от фактическия състав, а именно: 1).претърпяна вреда – имуществена под формата на пропусната полза; 2) незаконосъобразни действия и бездействия на ответника при или по повод изпълнение на административна дейност; 3) вредата да е настъпила в резултат на незаконосъобразните действия и бездействия; 4) причинна връзка - пряка и непосредствена такава между незаконосъобразните действия и бездействия с вредоносния резултат от административна дейност

Относно претенцията за обезщетение основана на незаконосъобразно действие на ответника изразяващо се във включването в обекта на концесията на земя, върху която ищецът притежава вещно право на ползване и предаване фактическата власт върху тази земя на концесионера „Соф Кънект“ АД на 19.04.2021г :

По силата на чл. 204, ал. 4 от АПК предпоставка за ангажиране на отговорността на ответника е незаконосъобразността на предприетите от неговите служители действия, която следва да бъде установена от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. За да е налице незаконосъобразно действие е необходимо административният орган да е предприел действия, които не се основават на закона или на административен акт .

Отговорността по ЗОДОВ е деликтна, като се отличава от общата деликтна отговорност по деликвентата – административен орган, както и по спецификата на причинната връзка - вредите трябва да са причинени при или по повод упражняване на административна дейност. При така очертания характер на деликтната отговорност по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и при наведените с иска доводи, съдът на първо място дължи произнасяне дали е налице незаконосъобразно действие на служители на ответника, от което да са произлезли претендираните вреди.

Отговорността за вреди от действия на административни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност е отговорност за фактически действия на служители на административния орган, изразяващи се в извършена административно-разпоредителна дейност от тях. Терминът „действие“ е употребен, както в чл. 7 и чл. 120, ал. 1 от Конституцията на Република България, така и в чл. 203 АПК и чл. 1 ЗОДОВ. Легално определение на термина „действие“, респ. „бездействие“, липсва в посочените нормативни актове. Под „действие“, респ. „бездействие“, следва да се разбира всяко такова, извършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а тяхна физическа изява, но не произволна, а в изпълнение или съответно неизпълнение на определена нормативна разпоредба.

Както се посочи по-горе , в капитала на праводателя /Хемус Ер ЕООД /

на ищеца с т.2 на Заповед № РД 14-66 от 27.12.1994г на министъра на транспорта, е внесено безвъзмездно за срок от 30 години правото на ползване върху държавна земя, представляваща незастроени терени на територията на Летище С., с обща площ от 20 дка, посочени с червен цвят на Ситуационния план на „Летищен комплекс“С., съставляващ Приложение № 2 към заповедта и при граници съгласно Ситуационния план. Няма спор, че на 22.07.2020г е сключен концесионен договор за възлагане на концесия за строителство на обект „Гражданско летище за обществено ползване С.“ между концедента /министърът на транспорта и съобщенията / и концесионера „Соф Кънект“АД , като последният считано от 24ч на 19.04.2021г. ефективно упражнява изключително право да оперира и управлява обекта.

Според чл. 56 от ЗС правото на ползване включва правото да се използва вещта съгласно нейното предназначение и правото да се получават добиви от нея без тя да се променя съществено. В случая правото на ползване върху 20 те дка е на ищеца като правопреемник на Хемус Ер ЕООД, като държавата /както твърди и ответника/ е запазила собствеността си върху тях. Носителят на правото на собственост /държавата/ върху процесните 20 дка е прехвърлила част от включените в неговото предметно съдържание вещни правомощия, а именно правото на ползване, като по този начин съответно са се ограничили вещните правомощия на собственика /държавата/, който е длъжен да търпи фактическата власт, която ще упражнява лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване по чл. 56, ал. 1 ЗС. Собственикът на земята /държавата/ е отделил едно от вещните правомощия, включени в сложното право на собственост, като го е предоставил за упражняване на праводателя на ищеца. И докато то не бъде прекратено (не бъде концентрирано отново в правото на собственост), това вещно правомощие може да бъде надлежно упражнявано от неговия носител - в конкретният случай от ищеца. Към момента на включването в обекта на концесията на земя / вследствие сключения концесионен договор/ върху която ищецът притежава право на ползване, ищецът „Авиокомпания Хемус Ер ЕАД “ не е загубил (не е прекратено) учреденото му от държавата със Заповед РД 14-66 от 27.12.1994г право на ползване. При непрекратено право на ползване /няма данни за това/ в полза на ищеца, ответникът не е могъл надлежно да предостави на „Соф Кънект“ АД изключително право да експлоатира строежа което включва получаването на приходи от предоставяни чрез обекта на концесията услуги и/или от извършването на една или повече други стопански дейности с обекта на концесията /арг от чл. 7 ал.4 от Закона за концесиите/. Във връзка с твърденията на ответника, че за поземлените имоти върху които според ищеца са разположени 20 те дка земя имало издадени актове през 2002г и 2016г с предоставени права за ползване на Министерство на транспорта и съобщенията и в тях липсвала информация за учредено вещно право на ползване на трети лица, никъде не се споменавал АДС № 4831 от 27.03.1995г. в който да е вписано право на ползване върху държавна земя от 20 дка на Хемус Ер ЕООД, следва да се отбележи, че тези актове сами по себе си не погасяват учреденото право на ползване. Щом Заповедта № РД 14-66 от 27.12.1994г на министъра на

транспорта е валиден акт, следва да се зачете внесеното с т.2 от нея в капитала на праводателя на ищеца безвъзмездно право на ползване върху 20 дка земя, представляваща незастроени терени на територията на летище С.. Към момента на предоставянето от ответника на концесионера на изключителното право да оперира и управлява обекта, в чиято територия се намира земята за която ищеца има учредено вещно право на ползване, то последното е било в латентно състояние, не е прекратено/погасено по см на чл. 59 ЗС/ поради което може да бъде упражнено от неговия носител, т.е. от ищеца. Заповедта от 27.12.1994г с която е учредено правото на ползване върху процесните 20 дка е валиден акт, няма данни по делото правото на ползване да е погасено /по арг. от чл. 59 ЗС/, поради което следва да се осигури възможност на ищеца безпрепятствено да го упражнява. Договорът за концесия също не погасява учреденото в полза на праводателя на ищеца право на ползване. Няма издаден адм. акт с който да се погасява учреденото право на ползване валидно за срок от 30 години, считано от 27.12.1994г, тоест до 27.12.2024г . Тоест, без да е издаден какъвто и да било административен акт, администрацията неправомерно с фактически действия пречат правото на ползване на ищеца.

След като ответникът е учредил право на ползване върху 20 дка земя в полза на праводателя на ищеца, то кръгът от правата му като собственик се ограничава. Несъмнено той не е загубил правото си на собственост и земята продължава да е държавна, и може да се разпорежда с нея, но следва да осигури безпрепятственото ѝ ползване от ищеца/ чл. 56 от ЗС/. Основно задължение при учредено право на ползване е да се предостави за ползване земята съгласно нейното предназначение и правото да се получават добиви от нея без тя да се променя съществено /чл. 56 ЗС/. Като е включил в обекта на концесията земя върху която ищецът има учредено валидно право на ползване, ответникът фактически го пречат да ползва земята. В концесионния договор няма забрана за ищеца да ползва 20 те дка, но де факто той е възпрепятстван фактически да ги ползва защото „С. Кънект“ изпълнява дейност вследствие разрешеното от ответника. За собственика е налице задължение да осигури на ползвателя възможност да упражнява притежаваното вещно право на ползване върху имота. Конкретни обективни признаци на които следва да отговаря дейността по осигуряване безпрепятствено ползване не са регламентирани. При всички случаи обаче, следва да извършва по начин постигащ горните цели. Бъде ли изпълнена по изискуемия се ефективен начин, то би следвало да е възможно ползването на имота. Действително както твърди ответника , след като статута на земята не е променен, то държавата може да се разпорежда с нея, като правото на ползване се проявява като тежест за приобретателя. В случая обаче, с договора за концесия ответникът не се разпорежда със земята, тъй като според чл. 7 ал.1 от ЗК концесията за строителство е публично-частно партньорство, при което възлагащ орган и/или възложител възлага на икономически оператор изпълнение на строителство, срещу което

предоставя на икономическия оператор правото да експлоатира строежа при поемане на оперативния риск. Като е включил в обекта на концесията земя върху която ищецът има учредено право на ползване и предоставянето на концесионера да упражнява изключително право да оперира и управлява обекта в чиято територия попада тази земя, като се съобрази и задължението на ответника /концедента / да не предоставя през времетраенето на срока на концесионния договор такива права на трети лица, то по този начин ответникът е лишил ищеца от ползването, тоест налице е отказ от допускане на ползвателя да си служи с вещта. От 20.04.2021г, от когато концесионерът ефективно упражнява правата си до 27.12.2024г /когато изтича 30 годишния срок, считано от 27.12.1994г, тоест крайния срок на учреденото право на ползване/, ищецът е лишен от възможността да упражнява безпрепятствено учреденото му право на ползване. Именно тази дата /27.12.2024г/ според съда е и крайната дата на която изтича срока на учреденото право на ползване. Не се възприема сочената от ищеца дата 27.03.2025г, тъй като 30 годишния срок следва да се брои от датата на заповедта с която се внася в капитала на праводателя на ищца правото на ползване върху държавна земя, а не датата на издаване на Констативен акт № 4831 от 27.03.1995г за държавна собственост от ТОА „С.“ в който единствено се удостоверява предоставеното със заповедта от 27.12.1994г безвъзмездно право на ползване върху 20 те дка на „Хемус Ер“ЕООД.

Следователно за част от претендирания период 20.04.2021г до 27.12.2024г ищецът е възпрепятстван, не е допуснат да упражнява безпрепятствено учреденото му право на ползване, тоест да използва вещта съгласно нейното предназначение и правото да се получават добиви от нея без тя да се променя съществено /арг от чл. 56 ЗС/. Както се посочи аргументирано по –горе Заповедта с която е учредено правото му на ползване е валиден акт, правото на ползване за посочения период не е погасено. Това са фактически действия които не се основават нито на законова разпоредба, нито на административен акт. По изложените подробно по-горе съображения възможността дружеството да ползва 20 те дка е препятствана с фактически, а не с правни действия.

С оглед конкретиката на случая, и предвид задължението на съда регламентирано в чл. 204 ал.4 АПК, настоящият съдебен състав изрично следва да отбележи, че действията на административния орган изразяващи се в недопускане на ищеца да си служи /ползва/ 20 те дка за които му е учредено право на ползване и от там правото да се получава добиви от тях за периода 20.04.2021г до 27.12.2024г са фактически действия. Те не се основават нито на закона, нито на адм. акт. Възможността „Авиокомпания Хемус Ер“ ЕАД да упражнява правото си на ползване е препятствана с фактически, а не с правни действия. Действията са извършвани без да има документ, който да постановява това.Отбеляза се, че за посочения период въпреки, че в концесионният договор няма забрана за ищеца да ползва 20 те дка, той де

факто е възпрепятстван фактически да ги ползва, защото „С. Кънект“ изпълнява дейност / изключително право да оперира и управлява обекта в чиято територия се намират 20 дка/ вследствие разрешеното от ответника.

С оглед горното може да се направи извод, че е налице първата предпоставка за ангажиране отговорността по ЗОДОВ, а именно незаконосъобразни действия, които не се основават на закона или на административен акт, тоест налице е елемент от фактическия състав пораждащ отговорността на ответника за обезвреда действието, като правопораждащ юридически факт на претендираните вреди, е от фактически характер. Фактическите действия се изразяват в недопускане на ищеца да осъществява /упражнява/ учреденото му право на ползване , което включва да ползва вещта съгласно предназначението ѝ и да получава добивите от нея за цитирания по горе период 20.04.2021г до 27.12.2024г.

С оглед направения извод , че е налице незаконосъобразно действие, което не се основава на закона или на административен акт ,следва да се обсъди и въпроса, дали процесните 20 дка държавна земя върху които е учредено право на ползване на праводателя на ищеца са идентични със земята включена в обекта на концесията. В тази връзка е допусната комплексна СТИЕ, която съдът кредитира в техническата ѝ част като обективно и компетентно дадена, основаваща се на събраните в хода на процеса доказателства и надлежно аргументирана. Вещото лице А. е категорично в заключението си, че имотите върху които е учредено в полза на праводателя на ищеца безвъзмездно право на ползване са отразени в графичната част на Ситуационния план на Летищен комплекс С. на три места с № 17, като площадка № 1 с площ около 7 700 кв м и площадка № 2 с площ около 12 300 кв м, тоест общо около 20 дка попадат в границите на обекта на концесията. Въпросът, че част от площадка № 1 отразена в заключението с площ от около 1 610 кв м които попадат в ПИ 68134.709.506, и които вещото лице е установило, че са собственост на трето неучастващо по делото лице- „България Ер Меинтенанс“ ЕАД е относим и има значение към доказване размера на претенцията, не и основанията ѝ, поради което този спорен момент ще се обсъди по долу при излагане съображенията на съда относно основателност размера на претенцията.

Исковата претенция е за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи, в резултат на нереализиран доход от сключен договор за наем между ищеца и трето лице, тоест ако не бяха незаконните действия на ответника, ищецът би разполагал с техническа и административна възможност да експлоатира /ползва/ имота, в т.ч. да го отдава под наем и би получавал наемната цена /възнаграждение, добиви/ за това. Твърдението е, че тъй като ищецът е имал сключен договор за наем на 10.04.2021г с „България Ер Меинтенанс“ ЕАД по силата на който е предоставил под наем земята върху която притежава вещно право на ползване , учредено със Заповед РД 14-66 от 27.12.1994г, то дружеството ако не беше възпрепятствано от ответника да ползва имота, не би сключило на 30.04.2021г

споразумение за прекратяване договора за наем, тоест договорът нямаше да бъде прекратен и би получавало наемна цена. След като е установено наличието на незаконосъобразни действия, които формират първият елемент от фактическия състав, то на следващо място спорът е съсредоточен върху възникването на вредите и техния размер и причинната връзка между незаконосъобразните действия и претендираните вреди. Съдът ще разгледа последователно доводите на страните във връзка със спорните въпроси.

Получаването добивите от имота което се включва в правото на ползване /чл. 56 ЗС/ по определение е свързано с възможността за получаване на наемна цена - това са и целта и смисълът за развиване на икономическа дейност. Обоснова се, че ищецът на когото е учредено право на ползване има пълно право да отдава земята под наем с цел получаване доходи /чл. 56 ЗС/. Защитата на правата по чл. 1 от Протокол 1 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи /Конвенцията/, съгласно постоянната практика и утвърдени стандарти на защитата на притежанията, установени от Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/, включва и възможността за обезщетяване на пропуснатите ползи. Това е изрично посочено и в решението по делото С. срещу България. В тази връзка следва да се посочи § 84 и сл. от решението на ЕСПЧ от 19.01.2017 г. по делото С. срещу България. Доколкото ищецът развива икономическа дейност, като отдава под наем земята върху която има учредено право на ползване пропуснатите ползи принципно са свързани с невъзможността да реализира приходи от сключени договори във връзка с тази дейност. Тези нереализирани приходи се измерват на база доказана цена на услугата, която не е могла да бъде осъществена, поради незаконосъобразното поведение на ответника. Тази цена е приходът, чието постъпване в патримониума на стопанския субект е пропуснато. / Виж Р № 3282 ОТ 04.03.2020 Г. ПО АДМ. Д. № 3944/2019 Г., III ОТД. НА ВАС, Р № 6731 от 8.05.2019г по адм д 14391/ 2018г на ВАС/. Ако в обхвата на обезщетението, не се включват пропуснатите ползи, то практически няма какво друго обезщетение да получат тези лица. Установяването на размера на вредите, съставляващи пропуснати ползи се основава на конкретни факти по делото, от които може да се направи логически обоснован извод за предполагаемото развитие на имуществените работи на увреденото лице при нормално развитие на обстоятелствата.

За да бъде налице вреда, изразяваща се в пропуснати ползи, то следва резултата, който ищецът е целял да постигне, да е сигурен. Пропуснатата полза е налице, ако има неосъществено увеличение на имуществото на пострадалото лице, което е щяло да настъпи със сигурност и това увеличение непременно е щяло да се осъществи, ако не са били в случая незаконосъобразните действия. В случая от представения договор за наем от 10.04.2021г сключен между ищеца и „България Ер Меитенанс“ се установява, че 20-те дка земя върху които ищецът има учредено право на ползване са отдавани под наем и реално ищецът е реализирал приход от наем.

Предположението за настъпване на пропусната полза се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото на ищеца и не може да се основава на логическо допускане на увеличаването. Такава доказана възможност в случая се извежда от цитирания договор за наем от 10.04.2021г. Ответникът възразява, че договорът за наем от 10.04.2021г и споразумението за прекратяване на договора за наем от 30.04.2021г нямат достоверна дата и съдържание и са съставени за целите на процеса. Тоест, твърдението на ответника е, че ищецът не е доказал, че реализирането на доходи от наем е било сигурно събитие. За ищеца ще е налице правото да получи обезщетение, ако докаже със сигурност, че е щял да получава месечната наемна цена по договора за наем от 10.04.2021г. в процесният период. Пропусната полза се изразява в това, че едно лице пропуска да осъществи една полза, а именно да увеличи имуществото си, макар да са съществували всички условия за това, като единствено увреждането /незаконособразните действия/ го лишава от възможността да реализира една сигурна облага. Следователно пропуснатата полза е това увеличение на имуществото на увредения, което при обикновени условия би настъпило, ако ответникът не би го увредил, т.е. тази, която при обикновено развитие на нещата би могла с висока степен на вероятност да се очаква. За да се приеме, че в правната сфера на ищеца е настъпила вреда, следва по безспорен начин да е установено, че без незаконособразните действия на ответника, пропуснатата полза със сигурност би се реализирала в правната му сфера. Следва да се отбележи, че наличието на пропусната полза се предпоставя от съществуването на сигурност или поне висока степен на вероятност за увеличение на имуществото на кредитора, която не се предполага. В същия смисъл е и Решение № 35 от 22.08.2014 г. на ВКС по т. д. № 1916/2013 г., както и приетото в ТР № 3/12.12.2012 г. на ОСГТК на ВКС.

За опровергаване твърдяната привидност на договора за наем и споразумението за прекратяването му са изслушани Съдебна комплексна експертиза /основно и допълнително заключение/ на в.л. Л.Д., която съдът кредитира като обективно и компетентно дадена и са разпитани свидетелите М. И. и Л. Д., чиито показания съдът цени в тяхната взаимовръзка и обусловеност, доколкото същите не си противоречат, взаимно се допълват, в т.ч. и с останалия ангажиран по делото доказателствен материал /експертизата на в.л. Л. Д./ и доколкото показанията им се основават на лични възприятия, непосредствени впечатления, непротиворечиви са, базират се на системни и трайни наблюдения за осъществени в правната действителност факти от процесния период /свидетелят М. И. е писала договора за наем от 10.04.2021г и споразумението от 30.04.2021г за прекратяване договора за наем, а св. Л. Д. е деловодител, регистрирал тези документи в картотеката на дружеството наемател „България Ер Меитенанс“, като съобрази разпоредбата на чл. 172 ГПК вр с чл. 144 АПК предвид възможната тяхна заинтересованост и от друга страна като на възможната им заинтересованост се противопоставя наказателната отговорност при лъжесвидетелстване, с която са запознати се

установява несъмнено, че документите са подписани /договорът и споразумението са сключени/ на посочените в тях дати, както и че подписите положени в тях са изпълнени от лицата посочени в тях. Договорът за наем и споразумението за прекратяването му са частни документи. Съгласно чл. 180 ГПК частните документи съставляват доказателство за направените с тях волеизявления. Достоверността на датата на договора и споразумението за прекратяването му следва да се счита установена в съответствие с /при наличие на/ последната предпоставка на чл. 181, ал. 1 ГПК „друг факт, установяващ по безсъмнен начин предхождащото го съставяне на документа“ с оглед показанията на разпитания свидетел М. И.. Фактът че св. И. е писала договора за наем и споразумението за прекратяването му и същите са подписани пред нея от лицата посочени в тях е обстоятелство от категорията на чл. 181 ал.1 in fine ГПК. М. И. установява по несъмнен начин предхождащото съставяне на документите. Св. М И. е категорична: „Договорът за наем съм го писала два, три дни преди това, а на 10.04.2021г са го подписали пред мен....подписаха го ...изпълнителните директори на двете дружества. Споразумението също ми бе възложено да го напиша.....нямаше и месец след подписване на договора.....то отново се подписа пред мен.“

Също така, принципно е становището, че съществено разминаване между пазарната цена и тази, посочена в наемния договор, би могло да е индигия за привидност, но то не може да бъде преценено от административния съд преюдициално в производството по ЗОДОВ. / Р № 6731 ОТ 08.05.2019 Г. ПО АДМ. Д. № 14391/2018 Г., III ОТД. НА ВАС/. Нещо повече според съда договорената между ищеца и „България Ер Меинтенанс“ ЕАД месечна наемна цена за 20 те дка земя отговоря на пазарните условия за процесния период, което е още един аргумент, че не може да се приеме по никакъв начин, че договорът за наем е сключен за целите на настоящото производство, тоест няма индикация за привидност.

Както се посочи договорът за наем и споразумението за прекратяването му са частни диспозитивни документи. Като такива, те не се ползват с материална доказателствена сила и затова не е било необходимо откриване производство по тяхното оспорване, съгласно чл. 193 и сл. ГПК. Това оспорване има за цел да премахне именно материалната доказателствена сила на писмените доказателства, с каквато частните диспозитивни документи не разполагат. / Р № 6731 ОТ 08.05.2019 Г. ПО АДМ. Д. № 14391/2018 Г., III ОТД. НА ВАС/. Поради това и съдът няма да прилага правните последици на чл. 194 ал.2 и ал.3 ГПК. Обстоятелството, че договорът за наем и споразумението за прекратяването му са частни документи не отнема качеството им на писмени доказателства по смисъла на ГПК. Съгласно чл. 180 ГПК те представляват доказателство за сторените в тях волеизявления, а последните са насочени именно към създаването на наемно правоотношение, респ прекратяването му. Оспорването верността е неприложимо при частните диспозитивни документи. Не без значение е и, че административните съдилища

не са компетентни преюдициално да се произнасят относно нищожността на граждански договори, включително по повод тяхната привидност. Това е изцяло от компетентността на гражданския съд и само решение на гражданския съд за установяване на нищожност може да бъде основание за административен съд да приеме, че един договор между равнопоставени субекти е нищожен. / Р № 6731 ОТ 08.05.2019 Г. ПО АДМ. Д. № 14391/2018 Г., III ОТД. НА ВАС/. В допълнение и във връзка с твърдението на ответника, че договорът за наем е сключен между свързани лица: сключването на договор между свързани лица не прави същия недействителен /нищожен/, тъй като подобна хипотеза не съществува в закона. Наличието на свързаност между страните по договора може да влияе на някои от негови елементи/като например цена на стоката или услугата/. Подобни обстоятелства биха могли да бъдат обсъждани като довод за "заобикаляне на закона" по смисъла на чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, наличието на която хипотеза прави договора нищожен, но както се посочи това е от компетентността на гражданския съд.

С оглед горното, съдът приема, че представения договор за наем от 10. 04. 2021 г., сключен между дружеството ищец и „България Ер Меинтенанс“ ЕАД е валиден и непораждането на правното му действие, тоест факта, че не може да бъде изпълняван което е довело до прекратяването му със споразумение от 30.04.2021г е единствено вследствие на незаконосъобразното действие на ответника изразяващо се в препятстване възможността /недопускане/ ищецът да ползва земята върху която има право на ползване. При положение, че договорът за наем е сключен преди началната дата на концесията /20.04.2021г- от когато концесионерът ефективно упражнява правата си да управлява и оперира обекта/, то от тази дата е невъзможно ищецът да изпълни задължението си като наемодател по договора за наем с „България Ер Меинтенанс“ като предаде имота в състояние което отговаря на целите за които е нает. Ищецът е имал легитимни правни очаквания, че няма никакви пречки и след тази дата да изпълнява задълженията си по-наемния договор. Тези очаквания и свързаните с тях планове за получаване доходи от имота са нормални в условията на правова държава. За ищеца не е съществувало съмнение, че ще получава доходи от наем и след 20.04.2021г. до изтичане срока на договора /27.03.2025г/, който срок според ищеца е крайния срок за който му е учредено право на ползване. Съдът изложи по-горе съображения поради които приема за краен срок на учреденото право на ползване 27.12.2024г. За ищеца е налице настъпила реална вреда от пропуснати ползи, изразяваща се в неполучаване на доход от наем от сключен договор от 10.04.2021г. до крайната дата 27.12.2024г /когато изтича 30 годишния срок, считано от 27.12.1994г, тоест крайния срок на учреденото право на ползване/. Ищецът сключвайки договора за наем е имал обосновано и оправдано правно очакване, че ще получава доходи от наем и след 20.04.2021г. Тези нереализирани приходи се измерват на база месечна наемна цена, която не е могла да бъде заплатена, поради незаконосъобразното поведение на ответника.

Тази цена е приходът, чието постъпване в патримониума на стопанския субект е пропуснато. Налице е в достатъчна степен сигурност, че договорът за наем е щял да има действие до изтичане срока му. При това положение, налице е нужната степен на сигурност за възможността ищецът да получава месечната наемна цена за срока на договора. При обичайно развитие на нещата напълно обосновано може да се очаква, че ищецът е щял да получава наемната цена и след 20.04.2021г. Възпрепятстването от ответника на ищеца да ползва безпрепятствено имота е в пряка причинно-следствена връзка с невъзможността ищецът да получава доходите от наем уговорени в наемния договор от 10.04.2021г. От събраните по делото доказателства се обосновава извод, че с незаконосъобразните си фактически действия по недопускане ищецът да ползва земята върху която има учредено право на ползване и да извлича добиви от нея, ответникът го е лишил от възможността да изпълнява задълженията си по договора за наем, респективно да реализира доход от него, с която да увеличи имуществото си. При нормално и естествено развитие на процеса ищецът е щял да продължи да реализира доход от наем. След 20.04.2021г. ищецът е в невъзможност да изпълнява задълженията си по договора за наем, наемна цена не е постъпвала в патримониума му и именно в това се изразява пропуснатата полза за ищеца, равностойна на общия сбор от месечната наемна цена до изтичане крайния срок за който му е учредено право на ползване- 27.12.2024г

Претендираните пропуснати ползи произтичат от факта на незаконосъобразните действия на ответника по препятстване възможността Авиокомпания Хемус Ер ЕАД да ползва земята върху която и е учредено право на ползване и от там от обусловеното очакване, че договорът за наем ще може да се изпълнява и след 20.04.2021г. Пропуснатата възможност да се увеличи патримониума на дружеството е пряка, типична нормално настъпваща последица от цитираните незаконосъобразни действия и от обусловеното с голяма степен на сигурност, че дружеството е щяло да продължи да получава месечен доход от наем и след 20.04.2021г. Позитивното проявление на факта на реализиране на доход от наемна цена, за ищеца е в зависимост от сключения договор за наем по силата на който е наемодател. Безспорно доходът се явява последица от сключения договор за наем от 10.04.2021г, който при нормално и обичайно развитие с голяма степен на сигурност е щял да се изпълнява. Претендираните пропуснати ползи следват закономерно единствено от установяването на незаконосъобразност на действията на ответника.

С оглед горното налице са предпоставките на фактическия състав по чл. 1 ал.2 ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди, представляващи пропуснати ползи, изчислени на база общия сбор от месечната наемна цена считано от 20.04.2021г до изтичане крайния срок за който на ищеца му е учредено право на ползване- 27.12.2024г. Лишаването от правото на ползване, вследствие незаконосъобразното действие на ответника е имуществена вреда, изразяваща се в пропусната полза, равностойна на общия

сбор от месечните наемни вноски за цитирания период.

Налице са пропуснати ползи в резултат на нереализиран доход от неизпълнение на сключен договор за наем, което неизпълнение е поради възпрепятстване от ответника. Пропуснатите ползи са свързани с невъзможността да се реализират приходи от сключен договор за наем от 10.04.2021г. Именно и поради това съдът не кредитира заключението на в.л. К. /основно като част от комплексната СТИЕ и допълнително такова /, тъй като същото е използвало неприложими аналози. Формиране размера на обезщетението и лихвите, следва да е на база конкретно посочената в договора на наем от 10.04.2021г месечна наемна цена в размер на 400 000 лв. Поради това и не следва да се обсъждат възраженията на ответника свързани с размера на обезщетението обосновани с Наредба за таксите за използване на летищата за обществено ползване и за аеронавигационно обслужване в РБългария, в т.ч. с Методиката за определяне летищните такси, тъй като обезщетението не следва да се определя на база месечен наем, който концесионерът С. Кънект АД събира от собствениците на въздушна и обслужваща техника за наземен престой на територията на летищния комплекс. Последното е неотносимо при определяне размера на обезщетението. Касае се за претенция за обезщетение за вреди, представляващи пропуснати ползи в размер неполучен от дружеството-ищец наем по договор за наем от 10.04.2021г за процесните 20 дка за посочения по горе период.

Основателно е възражението на ответника, че предвид установеното от вещото лице А., че част от площадка № 1 отразена в заключението с площ от около 1 610 кв м които попадат в ПИ 68134.709.506, са собственост на „България Ер Меинтенанс“ЕАД, тоест на наемателя по договора за наем, то следва тази площ при изчисляване размера на обезщетението да се извади от общата площ от 20 дка, отдадена под наем на „България Ер Меинтенанс“ЕАД. След като тези 1610 кв м са собственост на наемателя по договора за наем от 10.04.2021г , то няма как ищецът да реализира приходи от тях от отдаването им под наем на собственика им. Тоест, размера на обезщетението следва да се определи за периода 20.04.2021г до 27.12.2024г на база месечна наемна цена в размер на 400 000 лв. за 20 дка, като *се приспадат* 1 610 кв м. Предвид , че не следва да се кредитира заключението на вещото лице Къвръкова/ основно като част от комплексната СТИЕ и допълнително такова/, то приложима е разпоредбата на чл. 162 ГПК която дава процесуалната възможност на съда да определи размера на приетата за основателна претенция. Като съобрази че месечният наем за 20 дка е 400 000 лв., то за 18, 39 дка /след приспадане 1610 кв м/ месечният наем е 367 800 лв. Общо за процесният период от 20.04.2021г. до 27.12.2024г. наемът който би получил ищецът е в размер на 16 269 020 лв. Именно това е главницата, нереализирания доход от договора за наем от 10.04.2021г. Посочената сума представлява вреда под формата на пропусната полза. До посочения размер и период исковата претенция е основателна като до пълния претендиран размер и

периода след 27.12.2024г до 27.03.2025г следва да се отхвърли като неоснователна.

Относно претенцията за заплащане мораторна лихва за забава за периода считано от 21.04.2021г /от когато е възпрепятствано правото на ищеца да ползва земята върху която му е учредено право на ползване, тоест датата на увреждането/ до 20.04.2023г /датата предхождаща датата на завеждане на ИМ/: Според от т.4 на ТР № 3 от 22.04.2005г на ВКС по т.д. 3/ 2004 началният момент на забавата и дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението при незаконни действия на адм. органи е момента на преустановяването им. В процесният случай незаконните действия на администрацията, продължават към датата на предявяване на иска, тоест не са преустановени. Поради това, обезщетение може да се иска след признаването на тези действия за незаконосъобразни, което следва да се установи в настоящото съдебно производство по обезщетяване, като преюдициален въпрос. Именно от момента на установяване на незаконосъобразност на действие на администрацията се дължи мораторна лихва. В този смисъл и Решение № 7079 от 13.05.2019г по адм д № 1354/ 2018г на ВАС и др, според което лихви върху определеното по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ обезщетение се дължи едва от влизане в сила на съдебното решение, с което се присъжда обезщетение за установените в мотивите на съдебния акт незаконосъобразни действия или бездействия, от които се претендират вредите. Следователно исковата претенция за заплащане мораторна лихва следва да се отхвърли като неоснователна.

При тази установеност на фактите, съдът прави извод за осъществен фактическия състав на отговорността по чл. 1 ал.2 ЗОДОВ вследствие незаконосъобразно *действие* на ответника изразяващо се във възпрепятстване, недопускане ищецът да ползва/да си служи/ със земята върху която му е учреденото право на ползване.

Относно претенцията за обезщетение основана на незаконно **бездействие** на ответника /концедента /, изразяващо се в липса на инициране отчуждителна процедура по ЗДС в резултат на която вещното право на ползване да бъде оценено и отчуждено на законово основание:

Съдът изложи съображения по-горе, че макар и ответникът да е учредил право на ползване върху 20 дка земя в полза на праводателя на ищеца, то той не е загубил правото си на собственост и земята продължава да е държавна, тоест статута ѝ не е променен. Поради това и изложените доводи, че ответникът следвало да иницира отчуждителна процедура са неоснователни. Отчуждаването е неотнормимо към имоти държавна собственост, то се отнася само за имоти собственост на ФЛ или ЮЛ. /арг от чл. 21 и сл ЗОС, чл. 32 и сл ЗДС, чл. 205 ЗУТ/. Отчуждават се имоти и части от имоти - собственост на физически или юридически лица, за задоволяване на държавни или общински нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин. Посоченото основание е неприложимо в случая. Друг е въпроса, че твърдяното бездействие

е правно такова – липса на волеизявление, основаващо се на преценка дали са предпоставките за това, а именно да се започне отчуждителна процедура, а за наличието на елемент от фактическия състав на отговорността по ЗОДОВ е необходимо бездействието на административния орган да е неизпълнение на задължение, произтичащо пряко от нормативен акт.

В обобщение осъществен е фактическия състав на отговорността по чл. 1 ал.2 ЗОДОВ *само* вследствие незаконосъобразно *действие* на ответника изразяващо се във възпрепятстване, недопускане ищецът да ползва/да си служи/ със земята върху която му е учреденото право на ползване.

Относно разноските: И двете страни претендират разноски.

Съгласно чл. 10 ал.3 от ЗОДОВ (Нова - ДВ, бр. 43 от 2008 г., в сила от 30.05.2008 г., доп. - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) Ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

В случая разноските на ищеца възлизат на 50 лв. д. т., 2300 лв. депозит за вещо лице Л. Д., 3000 лв. депозит по комплексната СТИЕ и 200 лв. депозит за допълнително заключение на в.л К., които с оглед посочената разпоредба се дължат на ищеца в пълен размер дори и при частично уважаване на исковата претенция, тоест общо сума в размер на 5 550 лв.

Предвид изхода на спора, ищецът има право да му се присъди възнаграждение за един адвокат съразмерно с уважената част от исковите претенции. Процесуалният представител на ответника прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в размер общо на 21 600 лева. Съдът намира възражението за прекомерност за неоснователно. Заплатеното възнаграждение е под минимума предвиден в чл. 7, ал. 2 т.8 вр с чл.8 ал.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа /загл. изм. - дв, бр. 14 от 2025 г. /, а и отделно делото се отличава с фактическата и правна сложност, проведени са седем с з, изслушани са четири експертизи, предприети са в тази връзки процесуални действия, изслушвани са гласни доказателства. Ето защо следва да се присъдят разноски за адвокатски хонорар така както са направени и доказани в размер на 21 600 лв.

Според чл. 10 ал.4 (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Следователно на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определено по чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съгласно посочената разпоредба размера на юриск. възнаграждение не е обвързано с отхвърлената

част от иска, а обратното е важно за адвокатското възнаграждение, ако ответника е бил защитават от адвокат.

Водим от горното и на основание чл. 203 и сл. от АПК, съдът

Предвид изложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Министерство на транспорта и съобщенията /МТС/ да заплати на „Авиокомпания Хемус Ер“ЕАД:

сума в размер на 16 269 020 лв. *главница* като обезщетение за претърпени имуществени вреди /пропуснати ползи/ в резултат незаконни действия на МТС изразяващи се във възпрепятстване, недопускане ищецът „Авиокомпания Хемус Ер“ЕАД да полза/да си служи/ със земята върху която му е учреденото право на ползване за периода 20.04.2021г. до 27.12.2024г. като ОТХВЪРЛЯ иска за сумата над 16 269 020 лв. до пълния предявен размер от 18 800 000 лв. и за периода след 27.12.2024г до 27.03.2025г.

законна лихва върху главницата от 16 269 020 лв., считано от 21.04.2023г /датата на подаване на ИМ / до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ иска за заплащане мораторна лихва за забава в размер на 4 500 000 лв. считано от 21.04.2021г. /от когато е възпрепятствано правото на ищеца да полза земята върху която му е учредено право на ползване, тоест датата на увреждането/ до 20.04.2023г /датата предхождаща датата на завеждане на ИМ/.

ОСЪЖДА Министерство на транспорта и съобщенията /МТС/ да заплати на „Авиокомпания Хемус Ер“ЕАД сумата от 27 150 лв. разноски.

ОСЪЖДА „Авиокомпания Хемус Ер“ЕАД да заплати на Министерство на транспорта и съобщенията /МТС/ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните.

съдия